

חנוך לוין

הודף הזמן

פְּרָצֵל מְנִסָּה לִישׁוֹן, עַל מִנַּת לִהְיוֹת אֶת מֵהֶלֶךְ
הַזְמַן. אָדָם הוֹלֵךְ לוֹ לִישׁוֹן בְּשִׁתִּים-עֲשָׂרָה, קֵם כְּעֹבֵר רִגְעַ, וְהֵנָּה הַשְּׂעָה
שֶׁבַע בְּבוֹקֶר, וּמִתְבָּרֵר שֶׁהוּא הַשְּׂתִמָּשׁ בְּשִׁינָה בְּתוֹר סוֹס, לְדֹלֵג עַל שֶׁבַע
שָׁעוֹת. תַּחֲבֹלָה זֶה יִדְוָעָה הֵיטֵב לְטִבֵּעַ. מָה עוֹשֶׂה הַטִּבֵּעַ נִגְדָה? נוֹתֵן
לְפָרֶשׁ הָעֶרְמוּמִי לְהִירְדָם בְּשִׁתִּים-עֲשָׂרָה, מְצִיף אוֹתוֹ בַּהֲרֵבָה סִיּוּטִים,
וְכִשְׁהִפְרֵשׁ קֵם תְּשׁוּשׁ וּמִזִּיעַ וְאוֹמֵר לְעֲצָמוֹ בְּחִצֵּי סִיפּוֹק "לִפְחוֹת עֲבָרוֹ
שֶׁבַע שָׁעוֹת," מִיִּיד קוֹפֵץ שְׁעוֹנוֹ וּמוֹרָה שְׁתִּים-עֲשָׂרָה וּרְבֵעַ. גַּם לֹא
יִשְׁנָת, בְּסִיּוּטִים סוֹיִיטָת, וְכָל הַלֵּילָה עוֹד לִפְנִיךְ.

פְּרָצֵל לֹא זָכָה אֶפִּילוֹ לְרִבְעָה שָׁעָה שֶׁל סִיּוּטִים. הוּא לֹא הִצְלִיחַ לְהִירְדָם
כָּלֵל. אֵיךְ זֹאת: אֵיךְ הִגְעֵנוּ כָּל-כֵּךְ מֵהָר לְשִׁתִּים-עֲשָׂרָה? מָה זֶה פֶּה,
חֶסֶד? זֶהוּ מְצִיאוֹת, מְצִיאוֹת חֲמוּרָה, אֲנִי נִמְצָאִים רַק בְּשָׁעָה שֶׁל פִּנּוֹת
עֶרֶב, בְּשֶׁשׁ לִפְנוֹת עֶרֶב יֵצֵא פְּרָצֵל מִבֵּית פֶּפִּי, וְהַדֶּרֶךְ לְשִׁתִּים-עֲשָׂרָה
אֲרוּכָה-אֲרוּכָה, וְלֹא יֵהִיוּ כֹאן שׁוֹם וִיתוּרִים, וְשׁוֹם קִפִּיצוֹת אֲגֻדָּתִיּוֹת שֶׁל
שֶׁשׁ שָׁעוֹת.

מִיִּיד כְּשִׁיזָא מִבֵּית פֶּפִּי בְּשֶׁשׁ, הִצִּיץ פְּרָצֵל בְּשְׁעוֹנוֹ שָׁעָה אֲרוּכָה,
בְּמִבְט יִשִּׁיר וּבְמִבְט מְצוּדָר, וְלִמַּד אֶת הַשְּׂעָה עַל בּוֹרִיָּה. הַשְּׂעָה שֶׁשׁ.
הוּא נִכְנָס אֶל בֵּיתוֹ, לְבוֹ הוֹלָם, הֲרֵבָה דְּפִיקוֹת-לֵב עוֹבְרוֹת וְעוֹבְרוֹת,
וְהַזְמַן, מְצִיין לְעֲצָמוֹ פְּרָצֵל בְּסִיפּוֹק, עוֹבֵר עֲמָן. הוּא מְצִיץ שׁוֹב בְּשְׁעוֹנוֹ:
הַשְּׂעָה הִיא שֶׁשׁ. הָאֵם נִעְצָר הַשְּׁעוֹן? פְּרָצֵל מְקַרְבּוֹ אֶל אוֹזְנוֹ: תִּיק־תֵּק,
תִּיק־תֵּק, וְהַשְּׂעָה הִיא שֶׁשׁ. פְּרָצֵל יוֹצֵא הַחוּצָה, שׁוֹאֵל אָדָם מָה הַשְּׂעָה,
הַשְּׂעָה הִיא שֶׁשׁ, הוּא הוֹלֵךְ לְמִרְכּוּז הָעִיר, שׁוֹאֵל אֲנָשִׁים, בְּעִיקָר נָשִׁים,
מָה הַשְּׂעָה, נִעְנֶה בְּשֶׁשׁ, מִסְתַּכֵּל בְּשְׁעוֹנִים בְּכִיכְרוֹת, שֶׁשׁ, שׁוֹמֵעַ רָדִיו,
שֶׁשׁ, שֶׁשׁ, שֶׁשׁ. שָׁעָה מְסֻרִּיחָה, מוֹרְכָבַת מִשְׁנֵי שִׁי"נִים גָּסִים.

"אֲנָשִׁים!" רוֹצֵה פְּרָצֵל לְצַעֲוֹק, "הַזְמַן קָפָא! מִי שִׁישׁ לוֹ פְּגִישָׁה עִם
אֲהוּבָתוֹ בְּשִׁמּוֹנָה לֹא יִרְאֶנָּה לְעוֹלָם! מִי שְׁעוֹלָה עַל מִישְׁכָּבוֹ בְּעֶשֶׂר לֹא

יישן לעולם! מי שכבר עלה על מישכבו לא יתעורר! מי שנכנס לבית-כיסא לא ייצא! מי שיצא לבית-קברות לא ישוב! נעצרו החיים! לא יהיה לי ביקור שני אצל פֶּפִּי! היא תישאר צעירה לנצח, אך אני שוב לא אראנה לעולם!"

באיזה עמל, בכמה זיעה ובריאות עלה בידי פֶּרְצֵל להגיע לשש ועשרה! מה לא עשה האיש כדי להדוף עשר דקות! הוא רץ ממרכז העיר אל שפת הים, שתה בקבוק בירה, הסתכל לאופק הסתכלות ממושכת, משתדל להיות מהופנט על-ידי המרחבים, חזר למרכז העיר, הלך אחרי שתי נשים עד לפתח-בתיהן, סקר תמונות על קיר בית-קולנוע, הלך אחרי שתי נשים נוספות, שתה עוד בקבוק בירה, ביקר במשתנה ציבורית, קנה שוקולד ואכל אותו במתינות, וכל אותה עת היה נושם נשימות עמוקות וצווארו כואב עליו מחמת המאמץ שלא להציץ בשעון. כה גדול היה המאמץ לשכוח את הזמן ולהניח לו לחלוף, עד שנאלץ ללכת עם ידו השמאלית – נושאת השעון – מעוקלת מאחורי גבו, ועיניו מושפלות ארצה כדי לא להיתקל במיקרה בשעון על קיר אחד הבתים. יחד עם זה חש בסיפוק כי השעות עוברות, וכי אם יקפיד על התעלמות מוחלטת מן הזמן תוך נשימות קצובות והליכה בלתי פוסקת, ימצא עצמו בעוד שעה קלה חבוק באושר בזרועות השעה שתים-עשרה, ואז יירדם לו עייף ושקט עד שעה שבע בבוקר, ואולי, אם יתמזל מזלו ויחוש ברע, אפילו עד תשע בבוקר. מענג עצמו במחשבה זו הלך פֶּרְצֵל אחרי אשה נוספת, החמישית במספר, אשה בעלת אחוריים גדולים ונפלאים – "אחוריים שיסירו מעלי שעה וחצי לפחות," חשב פֶּרְצֵל – כאשר זו נעצרה לפתע מול גבר צעיר וקפדן שאמר לה בחומרה: "קבענו בשש, עכשיו שש ועשרה."

פֶּרְצֵל עמד המום. "עשר דקות?! אלוהים, עשר דקות?! אני הייתי בטוח שמחצית חיי עברה! איך אגיע אי פעם לשעה שתים-עשרה?! איך אהדוף את הזמן עד הבוקר?! אין לי עזרה! מניין אסוף כוחות?! איך יעמוד לבי במאמץ?! ואף אם אגיע עד הבוקר, אגיע זקן ותשוש, ואיך אמצא חן בעיני פֶּפִּי?!"

"תיק-תק, תיק-תק," ציין השעון את שלו בעדינות, "תיק-תק, תיק-תק, והכל במין נימה אובייקטיבית מעודנת, קצת מאנפפת, של שופט

עליון בריטי, "תיק-תק, תיק-תק," אין משוא-פנים, אין לשגות בהזיות, כאן חוק ומישפט, כאן מישטר וסדר, "תיק-תק, תיק-תק," וארשת פני השעון חכמה כל-כך, מנוסה כל-כך, עין עגולה של פרופסור טיפש, מלאה סְפָרוֹת, מומחית גדולה במתימטיקה, אתה מסתכל עליה והיא מסתכלת עליך, אתה מסתכל עליה והיא מסתכלת עליך, אתה צועק חצי חיים, והיא – עשר דקות.

כתפיו משוכות אחורה וראשו מוטה קדימה מחמת כובד מלאכת הדיפת-הזמן, סב פְּרָצֵל על עקביו לפסוע בחזרה אל מרכז העיר, כאשר נשמע מחלון אחד הבתים ציפצוף הרדיו המודיע על שש. ובכן, אפילו לא שש ועשרה. התחלנו בשש, ואנחנו עדיין עומדים בשש. פשוט שש. מסתבר ששעונו ממהר, שעון הבחור הקפדן ממהר, מסתבר שיש גם אויב גרוע מן השעון, זה הרדיו, הרדיו המשמיע שישה ציפצופים של בוז, שאחריהם קופצת לה אשה חסודה, מועכת את שדיה אל המיקרופון ומכריזה בקול מתגרה: "השעה שש. שש." שעה רקובה, לא יום ולא לילה.

מעבר לכתפו ראה פְּרָצֵל את הבחור הקפדן מכרכר כיכור של התנצלות סביב הבחורה שנוף בה בטעות על איחורה, מנסה לנשק במורך ובפייסנות את אוזנה, והיא משתמטת ממנו והודפת את פניו מעליה בחבטה קשה ומכאיבה של אדם שהצדק עמו.

מתוך 'החולה הנצחי והאהובה', הספריה, סימן קריאה/הקיבוץ המאוחד, תל-אביב, 1986.
חנוך לוין (תל-אביב, 1943).

בין ספריו: 'מה איכפת לציפור', סימן קריאה/הקיבוץ המאוחד ומועדון הספר העברי, תל-אביב, 1987.
'איש עומד מאחורי אשה יושבת', הספריה החדשה, סימן קריאה/הקיבוץ המאוחד, תל-אביב.